

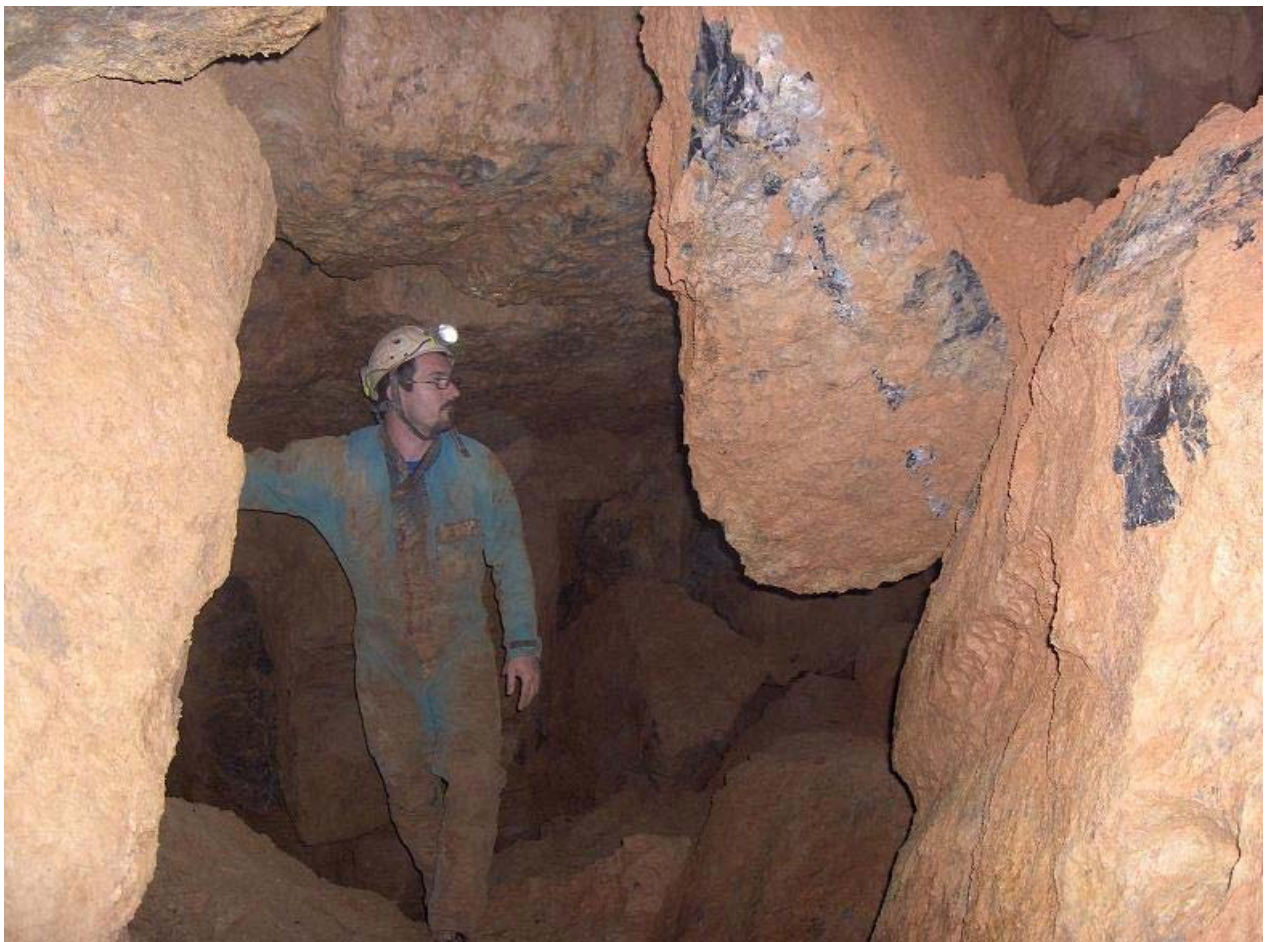

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 2 – Nr 19

Inhoud:

- *Fagnoules (Paul)*
- *Brevet B: Week-end 1 (Mich)*
- *Mautain (Dago)*
- *Brevet B: Week-end 2 (Mich)*

Galerij Disto : Het hopelijk voorlopig einde in de Grotte Mautain

Voorwoord

Opmerkingen en nieuwe verhalen zijn steeds welkom en mag je naar gekende e-mail adres sturen

Fagnoules

Mini – Megastructures (door Paul)

Voor de derde opeenvolgende week naar de Fagnoules, met voor de derde maal hetzelfde doel: komaf maken met die lekkende captage voor de Siphon Moche.

Ik was enkel vergezeld door Michaëla, want twee man was genoeg voor het geplande knutselkarwei, maar we hadden wel een groot pak materiaal te zeulen.

Nadat we de "lichte" stroomgroep hadden opgesteld, kropen we naar achter met elk zeker zware of onhandige 3 dingen in onze handen.

Ik had het plan om de dam, die nu bovenaan de waterval stond, vlak voor de Siphon Moche te zetten. Daar was een ressautje van een halve meter hoog, en na de S. Moche daalde het nog zeker 3 meter tot aan de volgende sifon (S6). In principe moest dat niveauverschil volstaan om het water van de rivier door de buis te kanaliseren en door beide sifons te "chassen". Althans dat was de theorie.

Het maken van een dam op die plaats bleek niet zo eenvoudig, want het was er veel breder dan ik had ingeschat, maar ook veel lager en dat maakte het werken er heel lastig. Met een pomp werd de zaak er drooggelegd. Een Betonplexplaat deed het ruwe werk, de rest werd bijgemetseld met snelcement, het wondermiddel bij uitstek voor zoiets. In 5 minuten hard, en zelfs onder water! Maar na twee uur metselen was de 7 kg snelcement op, en moesten we "even" weer naar de auto om bij te halen. Nu, dat kwam niet slecht uit, want die kleine stroomgroep met zijn mini-tank van 4 liter draait maximum 3 uur en tegen dat we buiten stonden, was het ding al stilgevallen!

Snel snelcement bijgehaald, stroomgroep volgetankt, en weer op weg. Ik vertrok alleen ditmaal; Michaëla zou pas na 20 minuten de groep in gang trekken en dan achterna komen. Zolang schatte ik immers nodig te hebben om weer aan de Siphon Moche te geraken.

Ik was er zelfs iets te vroeg, en was reeds 5 minuten aan het metselen toen ik de pomp weer in gang hoorde slaan. Tegen dat Michaëla bij mij was, was mijn metselwerk bijna af.

Een uur later was het zover en konden we de 15 cm slang waardoor de rivier nu stroomde, doorsnijden en aansluiten aan de nieuwe dam.

Direct zagen we al dat de nieuwe dam hier en daar lekte. De oplossing bestond erin door massa's klei aan te voeren en achter de dam te dumpen. De klei verstopte alle kleine gaatjes. Okee, de lekken waren nu dicht maar binnen de tien minuten was het duidelijk dat de zaak niet werkte zoals gedacht: de dam liep over.

Er werd naar redenen van ons falen gezocht:

- teveel bochten en kreuken in de 15 cm slang
- de slang die heel stug is en teveel weerstand biedt om te worden opengedruwd door het water, dat voor de Siphon Moche slechts 50 cm verval heeft.

- teveel druk stroomafwaarts: misschien zat er weer teveel lucht in, ter hoogte van de S6?

Ik graaide al mijn moed bij elkaar (intussen hadden we het geen van beiden nog warm, en ik werd weer geplaagd door bijzonder pijnlijke knieën en ellebogen - die rotversleten onderdelen van mij zijn echt mijn speleoplezier aan het bederven!) en kroop door de Siphon Moche. De passage ziet er spectaculair uit, maar stelt weinig voor. Je kan net je kopje boven water houden, en het is heel

kort. Aan de S6 zag ik geen probleem, dus besloot ik de buizen los te koppelen vlak achter de Siphon Moche. Als de dam nu nog overstroomde, dan zat het probleem dus niet aan de S6, maar gewoon in de Siphon Moche. Ik mepte met de hamer de koppelingen uit elkaar, en inderdaad: de dam bleef overlopen. De straal water die uit de slang kwam, was niet krachtig genoeg. Enfin, dus maar weer door de Siphon Moche gedobberd, tot bij Michaela.

Het was duidelijk: het zou met deze slappe 15 cm slang niet lukken! Een volgende keer gaan we door de Siphon Moche dus een rigide buis leggen, en wel de rode ribbelbuis die er toch al ligt. Maar omdat die veel dunner is, zullen we ze dubbel leggen. Als het dan nog niet werkt, dan hebben we dus onze tijd verschetten, en moet de nieuwe dam worden afgebroken en boven de waterval worden gemaakt. Maar alles op zijn tijd, we zullen wel eens eerst met de ribbelbuis proberen; ik ben zeker dat het zal werken.

Op de terugweg waren we nog zwaarder geladen. Onderweg nog even het actief in, tot aan de waterval, om daar de captage provisoir dicht te maken. Zodoende stroomt de waterval weer en is er weer wat spektakel voor de gidsing van de speleologische dagen, volgende zaterdag.

Profiterend van de Hilti, plaatsten we ook nog een bijkomende voetsteun bovenaan het 3 meter putje waar nu de (te korte) aluminium ladder staat. Rond 18u45 u kwamen we buiten, flink moe. Nog gauw alles opruimen (stroomgroep e.d.) en naar huis. Tijd voor een pint was er niet meer. Volgende keer beter!

Brevet B

Week-end 1 (Door Mich)

Ons eerste brevet B weekend kwam eraan. Een grote deelname van de Avalonleden, zo'n 7 man (Bart, Frank, Peter C., Lennert, Kim, Annemie, Michaëla) en dan was er ook nog een leraar/begeleider bij van onze club nl. Raf. Er was afgesproken om 9.00u in het kasteel van Floreffe. We kenden deze plaats al van het brevet A en ik blijf het een prachtige locatie vinden.

Na de nodige kennismaking met onze medecursisten kregen we een korte briefing over hoe dit weekend zou verlopen. Zaterdag stond er een grot op de planning die wij moesten equiperen en zondag rotsoefeningen op het massief achter het kasteel.

De ploegjes werden ingedeeld en ik mocht samen met Frank naar de Wéron. Raf ging ons begeleiden en alles aanleren. Er lag een hoop materiaal klaar, voor iedere cursist een zak, touwen, een clown, een ring, plaketten, touwbeschermer, karabiners, linten, dynema's en assen. We moesten elk een zak inladen en we konden vertrekken.

Aan de grot aangekomen werd er ons eerst aangeleerd hoe te vertrekken met je equipe-

Materiaal inladen onder supervisie

ment vanaf een natuurlijk ankerpunt zoals bv. een boom. Eenmaal deze techniek onder de knie kregen we in de grot. Frank mocht als eerste beginnen met het equiperen. Wij hadden beiden nog nooit een grot geëquipeerd en we wisten niet goed hoe hieraan te beginnen. We kenden wel onze knopen, we wisten dat je moest vertrekken met een dubbel ankerpunt en we hadden het materiaal dus.... Raf vroeg Frank om gewoon iets te proberen, iets uit te hangen en dan zou Raf wel verbeteren. Dus Frank deed zijn uiterste best om

een goede stelling te hangen maar hier en daar zaten er wel foutjes in. Onze leraar legde alles dan vakkundig uit en toonde ons de betere manier. Dit vond ik wel een goede manier van lesgeven want zo leer je echt van je fouten. De volgende putjes gingen dan ook al heel wat vlotter en zo kwamen we uiteindelijk aan de schuine banquettes waar ik de fakkel mocht overnemen.

Frank in volle actie

Er werden dyneema's gebruikt, vlinderknopen en dubbele paalsteken gelegd, en alles onder het waakzame oog van Raf. Uiteindelijk zijn we veilig beneden geraakt en werd de terugtocht aangevat. (we zijn tot het einde van de schuine banquettes gegaan want onze tijd was op).

Frank had het ondertussen zéér koud gekregen (was zijn onderpak vergeten) dus hij mocht mijn stuk desequiperen en ik zou zijn stuk afbreken. Het was een fijne tocht, niet ver in de grot geweest maar wel zeer veel bijgeleerd!

Terug aan het kasteel hebben we dan eerst ons materiaal gespoeld en terug verdeeld over de twee zakken om klaar te staan voor

morgen. Nog voor het avondeten kregen we onze cursusboek en theoretische les van Carl Willems en Rudi Debbaut.

Daarna konden we genieten van een heerlijk avondmaal. Voor het dessert had Annemie gezorgd: rijstpap met bruine suiker. Ze trakteerde met deze lekkernij omdat ze jarig was. De mannen grepen hun kans om Annemie uitbundig te feliciteren!

De avond werd gevuld met de obligatoire straffe verhalen van Jan en Alleman en op smaak gebracht met verschillende godendrankjes. Zo kwam het dat de laatste cursist ongeveer rond 3.00u in zijn slaapzak kroop.

Annemie gesandwiched

De zondagochtend werden er nieuwe groepjes gemaakt. Ik ging mij vandaag amuseren met Steven en als begeleider ging Marc Dehooon (TRT) mee. We zouden vandaag leren een route uit te hangen, de Corsicaanse stelling en equiperen in een diepe put. "Hmmm?" Zeg dat nog eens een keer?" Enfin, het zal wel goed komen zeker?

Aan de rotsen aangekomen kregen we weer eerst de nodige uitleg waar je allemaal op

moest letten, onze knopen werden nagezien en hop, vertrek maar, ga maar over de rand en hang je touw uit. "Slik, slik, slik!" Dat deed toch maar vies hoor. Voor de eerste keer in heel mijn speleo loopbaan moest ik vertrouwen hebben in mijn eigen knopen en dat was echt akelig!

Met enige verbeelding : Een diepe put

De eerste fractie nam ik dan ook met een heeeeeeeel bang hartje. Maar alles verliep toch goed en Marc gaf de nodige steun. De hele voormiddag zijn we bezig geweest en ik schrok dat het al zo snel tijd was om te gaan eten. We hadden juist geteld één route geëquipeerd met 4 a 5 fracties. Ik was eigenlijk wel wat gefrustreerd dat ik zoveel tijd nodig had en zo weinig geëquipeerd had. Maar ja, hoe zeggen ze dat, Rome is ook niet gebouwd in één dag!

's Namiddags had ik Karl Willems als leraar en hij ging ons die Corsicaan leren kennen en die diepe put. Zéér vakkundig uitgelegd en ik heb echt wel bewondering voor onze begeleiders voor hun geduld. De diepe put werd vervangen door een schuine helling en zo werd er ons aangeleerd hoe je rekening moest houden met de rek in het touw als je equipeert in een diepe put. De tijd vloog voorbij en voor we het wisten was het 17.00u. Tijd om te verzamelen aan de auto's en controle van al het materiaal.

Alles werd geteld en gesorteerd op nummer, de lijsten werden nagezien, er moest nog een evaluatierapportje ingevuld worden en handen werden geschud. Tot de volgende keer, het was een zeer leerrijk en plezierig weekend geweest!

Mautain

De Mautain ingeblikt (door dago)

Zaterdag 21/10 9:15. Het is 0°C als we uit de auto stappen. Yep de koude omkleedpartijen beginnen weer, waar is de tijd dat we hier in het zonnetje op het gras konden liggen ?

Met 2 zakken en een aluminium ladder trekken we een kwartiertje later het bos in. Gelukkig loopt er nog niemand op dit uur in de bossen rond want anders hadden die zeker raar gekeken.

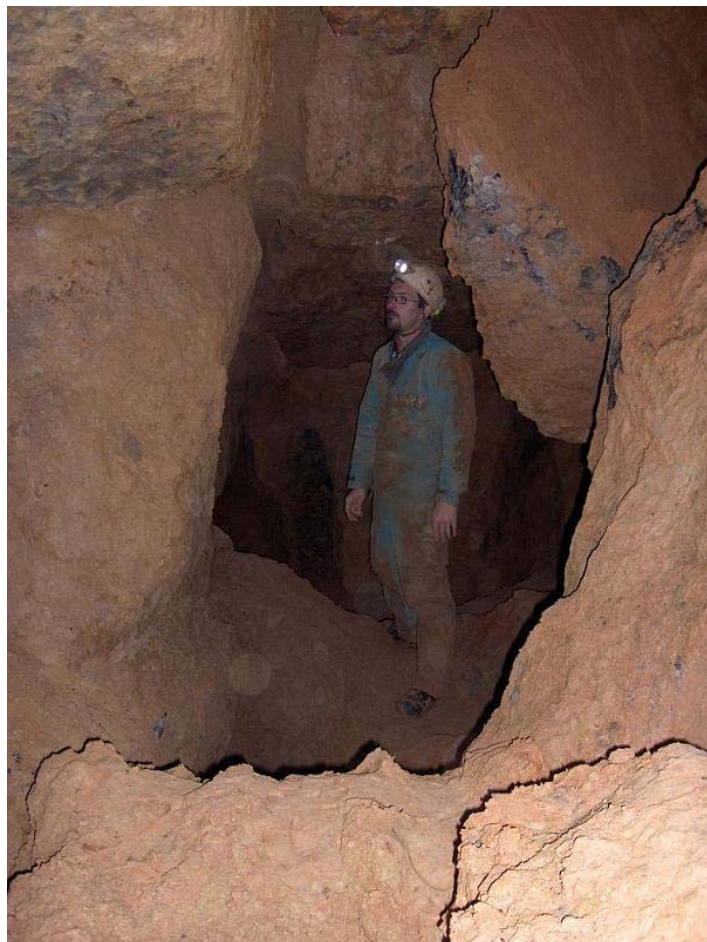
Met de ladder en zakken geraken we zonder al teveel problemen tot in de Salle Hervé. Maar de ladder naar beneden in het putje krijgen lukt niet. Da's jammer het zullen dus tiges worden om het uitklimmen van dat putje te vergemakkelijken. Maar vandaag is het topo dag dus kunnen we ons nu niet langer bezig houden met de ladder en we leggen ze maar opzij.

Eerste werk is het opmeten van een putje dat net voor de Salle Hervé ligt. Vanaf dat je in de putje komt begint er constant broel naar beneden te komen. Linke boel dus en we zijn dan ook blij dat het na 2 metingen achter de rug is. Daarna volgen een reeks metingen in de onderverdieping van de galerij, de Boyau Lollie. En worden alle hoekjes en kantjes gemeten inclusief de smalle meander.

In totaal is er nu 179,4 m ontwikkeling gemeten voor een maximale diepte van -17,7m. Er is ook nog zo'n 4 meter niet gemeten. De niet gemeten delen zijn het laatste stukje van de boyau waar we aan gaan beginnen graven, het punt zou toch weggraven worden dus hebben we een laatste vast punt op zo'n 1,5m van het einde gezet. En een nieuwe doorgegraven passage die ons 2.5 meter verder bracht.

Om de dag te eindigen zijn we reeds begonnen met graven maar met twee is het eigenlijk niet te doen. Met 3 of 4 zou beter zijn. Ook werd er tijdens de toposessie natuurlijk her en der verder gezocht en kon Jos het blok in de meander verschuiven waardoor hij voorbij

geraakte. Maar jammer genoeg loopt het daarna dicht. Het blok hoefde dus niet vergruisd te worden. Dus die ene kitzak hebben voor niets meegenomen in de grot. Ook werden er 2 duidelijke tochtzones waargenomen in de grot. De eerste is ter hoogte van de instabiele putjes maar daar gaan we goed moeten uitkijken wat we doen en de 2^e zone is het einde van de galerij.

Galerij Disto

Om iets voor 5 kropen we dan toch wel redelijk moe uit de grot. 's Avonds zal blijken dat de 2 instabiele putjes die we hebben opgemeten elkaar zeer dicht naderen dus waarschijnlijk is er beneden wel een verbinding mogelijk. Maar zoals al gezegd is het daar op eieren lopen. Er hangen enkele blokken die bij de minste aanraking zullen vallen.

Brevet B

20-21/10/2007 (door Mich)

Ons tweede weekend brevet B opleiding stond volledig in het teken van zelfstandig

werken en leren, leren, leren en nog eens leren!! De Nederlanders zouden zeggen: "daar krijg je nou een punthoofd van!"

Het begon eigenlijk al twee weken voordat het weekend eraan kwam. Weekendverantwoordelijke Paul Van Immerseel stuurde ons de coördinaten door van een grot die wij hadden gekozen op het vorige weekend. Alleen wisten we niet welke grot we hadden gekozen, we kregen enkel wat cijfertjes en lettertjes. Onze opdracht bestond erin een complete grotvoorbereiding te doen.

Wat houdt dit in: - je zoekt door middel van de gekregen coördinaten de naam van de grot op

- je zoekt een wegbeschrijving naar de grot
- je vindt een equipeerfiche en vermeldt het deel van de grot dat je wilt doen
- je vermeldt de veiligheidsmaatregelen
- je zorgt voor het nodige materiaal

Dat was al heel plezant, de coördinaten die wij hadden gekregen bleken in ED50 te staan en moesten nog omgerekend worden naar WGS84.

Deze grottocht zou ik samen met Annemie doen en zij had de coördinaten in haar gps gestoken en ze kwam uit in de wei van den Bernard. Ik had Google Earth gebruikt en ook ik kwam daar uit, alleen niet op de plaats waar den Bernard zou moeten liggen, maar helemaal rechts van de weide. Nu, er is daar geen enkele andere grot in de buurt van 100m dus we wisten vrij zeker dat we dit weekend in den Bernard zouden kruipen. Alleen was er nu nog de vraag: "welke weg nemen we?"

Tijdens ons brevet A had ik de number Two gedaan via de Puits des Fous. Annemie kende deze weg nog niet dus we waren snel overeen gekomen dat we in dit deel van de grot gingen leren equiperen. Op onze website van Avalon vonden we de equipeerfiche en met Dagobert (materiaalmeester van onze club) werden er afspraken gemaakt om het gerief te gaan halen. Via de computer werd de volledige grotvoorbereiding opgestuurd naar onze grotbegeleider/lesgever Kevin Leys. Zaterdagochtend om 7u vertrokken we naar de Ardennen.

Het was verschrikkelijk mistig op de wei en ik kreeg even een déjà vu gevoel van 20 jaar terug toen we nog gingen kamperen in de winter "op de wei van den Bernard". Maar dit gevoel was snel weg toen ik daar bergen en bergen zand zag liggen. Waar die vandaan kwamen???? Het idyllische plekje van vroeger is er niet meer! Terug naar de werkelijkheid, in de koude omkleden en snel de grot in, op zoek naar wat warmte.

Het eerste deel van de grot nam ik voor mijn rekening. Ik legde uit aan Kevin wat ik van plan was, maakte mijn eerste ankerpunten en hop, we waren vertrokken. Er werd onderweg afgewisseld en Annemie nam het equipeerwerk over. Uiteindelijk hebben we de splitsing gemist die naar de Puits des Fous leidt en zijn we tot vlak voor de Puits des 3 pedales gegaan. In het terug naar buiten gaan is er nog gezocht naar de juiste toegang maar we hebben ze niet gevonden. Kevin wist deze weg ook niet want blijkbaar wordt er in den Bernard veel de klassieke centrale as gedaan en niet het deel dat wij nu wilden doen. En nu hoor ik jullie al denken: "ja maar, Michaëla had deze tocht toch al gedaan met brevet A, hé?" Inderdaad, maar zoals jullie weten is mijn geheugen van de beste kwaliteit gruyère-kaas! Om de dag af te sluiten hebben we dan toch nog de Puits Franz geëquipeerd. Het was een fijne tocht met weer een zéér geduldige leraar die veel nuttige tips kon geven. Ik had zelfs voor de eerste keer in heel mijn speleocarrière het gevoel dat ik de moed en durf zou hebben om alleen den Bernard te gaan doen. En dan bedoel ik niet op mijn eentje maar dan bedoel ik "alleen", zonder Paul De Bie of andere clubgenoten die kunnen equiperen. Ik zou het nu zelf wel aandurven om de grot te gaan doen met equiperen en al. Maar wel op voorwaarde dat er héél geduldige mensen bij zijn die tegen de koude kunnen en willen wachten. Enfin, ik vind dit toch al een ferme stap voorwaarts in het zelfstandig grotten en dat geeft toch een goed gevoel.

Tegen 18.00u werden alle cursisten verwacht in "La ferme de Logne". Deze gite ligt iets verder dan de "Gîte de Logne" maar is even goed en comfortabel. Er werd een korte briefing gehouden en vermits er niemand nog vragen had konden we sneller aan de aperitief beginnen. Het avondmaal was zoals altijd zeer verzorgd en meer dan voldoende. Echte

winterse kost : rode kool met dikke worst, mmmmm!!! Voor sommigen was de avond kort en de nacht lang, anderen verkozen de tegenovergestelde versie zodat ze met kleine oogjes om 7.00u uit hun slaap-zak kropen.

Zondag 21/10/2007.

Vandaag was het kijken, luisteren, doen, informatie absorberen totdat je hoofd ervan barstte! Een hele dag nieuwe technieken leren. Alle cursisten werden verdeeld in groepjes van twee met één leraar. We moesten 7 verschillende technieken onder de knie krijgen en de plaats van heel het gebeuren was aan de RAC.

Mijn partner voor vandaag was Kim De Bie en onze eerste stelling was een takel bouwen aan een natuurlijk ankerpunt om bijvoorbeeld zakken naar boven te sleuren. Afwisselend speelden we voor zware last die de andere naar boven moest takelen. Dit verliep vlotjes en zonder problemen. Tof, als dat zo heel de dag ging zijn, prima dan!

Frank bouwt een takel

Maar mijn woorden waren nog niet koud of de miserie begon al op onze tweede stelling: de "castratie"! Het woord zelf al voorspelde niet veel goeds. Deze techniek zorgt ervoor dat je een gekwetste speleo van het touw kunt halen. Als er natuurlijk een groot gewichtsverschil zit tussen gekwetste en redder, plus dat je deze techniek helemaal nog niet kent, tja dan vraag je om problemen hé. Om het verhaal kort te maken: na een half uur knoeien was ik er eindelijk in geslaagd om van een gezonde speleo een gekwetste

speleo te maken. Allée, echt gekwetst was ze niet maar Kim kon totaal niet meer op haar benen staan doordat ze te lang in haar gordel had gehangen en daardoor de bloedtoevoer was afgekneld en ze zo een slapend onderstel had gekregen. Ze zakte als een pudding in mekaar, ocharme. Ik zat toen wel met een enorm schuldgevoel hoor.

Toen was het Kim haar beurt, maar zij had al privé-les gekregen van Annette voor ze naar de PSM gingen dus voor haar was het een herhaling zodat ik vrij vlotjes en snel gered was.

" déscastratie "

Het fluitsignaal weerklonk en iedereen verschoof naar de derde oefening. Wij moesten een looplijn uithangen. Geen problemen hier. Na ons middageten vertrokken we naar onze vierde stelling: een takel bouwen waarbij je je eigen gewicht gebruikt om de last naar boven te krijgen + je leerde ook hoe je die last weer kunt laten zakken. We kregen ook verschillende takelvoorwerpen te zien zoals een poelieke en een grotere katrol die de speleo secours gebruikt.

Mijn hoofd begon al stilletjes te bonzen van al die informatie en we hadden nog drie stellingen te doen.

De vijfde: afdalen met een zware last (gekwetste). Kaatje was zeer geduldig want ik moest verschillende keren vragen om de dingen te herhalen omdat ze precies niet meer in mijn koppeke wilden. Uiteindelijk lukte het me om Kim vlotjes beneden te krijgen. Andersom was het deze maal misérie voor Kim en weeral zat dat grote gewichts-verschil er voor iets tussen. Omdat ik zo'n 20kg zwaarder ben dan Kim bestaat er een manier om je touw in

je afdaler te steken zodat je meer wrijving creëert en zo minder snel afdalt. Nu had Kim waarschijnlijk haar touw ergens gedraaid in haar afdaler gestoken zodat ze op een bepaald moment totaal niet meer zakte. Daar hingen we dan beiden en vermits ik als echte zware last aan haar bungelde kon ze geen kant meer op. Om ook dit verhaal kort te maken: we zijn beiden gered doordat Karl Willem's een extra touw heeft laten zakken zodat ik mij kon overbouwen op dit touw en afdalen. De last was weg en Kim kon ook haar situatie dan rechtzetten. Mijn schuldgevoel van deze morgen was op slag verdwenen en ik was blij dat ik niet de enige was die fouten maakte deze dag.

Doordat we tijd hadden verspild aan deze stelling werd onze zesde oefening in sneltempo uitgelegd. (Bonk, bonk, bonk! mijn arme hoofd). Hoe een tyrolienne aanspannen met behulp van een répartiteur of krachtenverdeler. Dit lijkt wel een beetje op een takelopstelling maar is toch weer net iets anders. Ideaal dus om na een lange dag alle technieken door elkaar te halen, amaaai!

Onze zevende en laatste stelling voor dit weekend bestond uit het slaan van een spit. Eerst kregen we een uitleg over de verschillende spitplaten zoals gedraaide en rechte

plaketten, clowns, assen, de ringen en brochen, en dan ook nog hele oude pitons of rotshaken. Daarna werd er uitgelegd waar je op moet letten als je een spit in de rots wilt kloppen en dan was het proberen maar! Er werd eerst voorzichtig begonnen maar naargelang we stilletjes aan een kokertje kregen werd er harder en harder gemept op het spit-handvat. Ik vond het een vrij vermoeiende bezigheid maar toch wel leuk.

Veel volk aan de rotsen !

Tegen 17.00u werd alles afgebroken en zoals alle andere weekends werd het materiaal geteld en gesorteerd op nummer. Deze keer verliep alles vlotjes en was ons tweede brevetweekend weeral een groot succes geweest! Met een hoofd barstensvol informatie vertrokken we weer huiswaarts.

Kim en Michaëla kloppen erop los

